

—Jo sempre 't vinch á vere. Quan será que tú vingues també á véurem á casa?

—Quan tu vulles—digué l' home.

—Be, donchs—feu la Mort—si vols. vina ab mi, y te la faré seguir.

—Vaja.

Ab aço los dos se posaren en camí. Camina que caminarás per vies y viaranys. A posta de sol, arribaren al peu de una montanya aspra, y entraren á una cova negra que feya por; y al fons d' aquella cova trobaren una bauma, que de lluny semblava plena de foch.

—Es aquí—digué la Mort—entra.

Lo nostre home entrá y va veure una gran sala tota plena de gresòls ab flams de totes mides. Després d' aquella sala, altres sales venien totes il·luminades y d' altra y d' altres.

—Dimoni! quant de llum—digué l' home esglayat.

—Açó—digué la Mort—son los gresòls de vostres vides...

—Veus aquell que s' encén?

—Y aquell d' aquí, que fa tan bona cara?

—Es un home plé de salut.

—Y aquell d' allá que s' está apagant?

—Es un que está á la agonía.

—Ah! jo voldria veure un xich lo meu.

—Vina—digué la Mort—passém á l' altre sala, que 'l veurás.

Quan foren dins l' altra sala, l' home cridá:

—Oh! quin gresol més bonich! com clareja! com resplandeix! Tant de bó que fos lo meu!

—Es lo de ton fill—va respondre la Mort.

—Y aquell pobret que no mes té una gota de oli, y que sembla que va á morir...?

—Es lo teu!

—Ay! Deu meu! com pot ser aço! Ara que de fet soch rich y que podria viure un xich regalat!

—Es lo teu y t' aconsello com amich que arregles les coses, que digues ton secret al teu fill y que 't confesses, ja que sols te resten tres dies de vida.

—Oh Mort, oh bona Mort! Aboca á mon gresol un xich d' oli d' aquell que es plé fins á vessar, d' aquell de mon fill, que 'n te de sobres.

Més la Mort li replicá:

—No pot ésser: lo teu noy es mon fillol, y no te quexes; puig ja sabs que volgues per padri seu un home just.

La Mort l' aná á cercar, com havia dit, al cap de tres dies.

(Del Armaná Prouvençau.)

LA ESPASA Y LA CARRETA

(De W. Müller)

Parla la llegenda d' un noble compte, que, sentintse la mort, cridá 'ls seus fills aprop d' ell pera repartirlos los bens.

—Porteume una espasa y una carreta—lo vell guerrer va dir.—Una vegada ho tingué, benehi á sos fills volguts, y aixís los parlá:

—Tu, primogénit meu, que tens forsa y valor, servarás la espasa, las montanyas ab l' antich castell, y ab tots los honors inherents á ton rango.

—Y tu, fill meu—digué dirigintse al segon—que no per aixó ets menys estimat, te dono la carreta, y tu viurás felís en la vall ahont hi reposan las tranquilas cabanyas.

Aixís repartit, mori lo vell carregat d' anys, y 'ls fills se conformaren en tan visqueren ab la darrera voluntat del seu pare.

Mes digueume ¿qué s' ha fet de la espasa, del castell, y del guerrer? ¿Qué n' ha esdevingut de la vall somorta y del débil pagés?

¡Oh! no la demaneu pas lo final de la llegenda. Ho diu clar de sobras la campinya. Deserta continua la montanya, lo castell fet runas, desde molt temps rovellada la espasa. Mentre tant que per la vall s' hi extenen riallers los raigs del sol, hi creixen las viandas y s' hi maduran, y la carreta segueix senthi molt honorada.

CRÓNICA

Estuvo animadísimo el barrio de Santa Esperanza. Por la noche sus calles, principalmente las de la Palma y la del Lirio, esplendidamente iluminadas, producían excelente efecto.

Se danzó hasta bien entrada la noche.

Por cuestión de faldas, hubo una de puñetazos, si bien la cosa no pasó á mayores por intervenir al momento la autoridad.

El Instituto Agrícola Catalán de San Isidro, que tanto se desvela por la prosperidad de Cataluña, nos ha remitido un Plan general de ferro-carriles secundarios para las cuatro provincias catalanas, que el mismo ha proyectado, y que es de verdadero interés y de mucha importancia.